

POSTANOWIENIE

19 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

na posiedzeniu niejawnym 19 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi E. B. i A. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z 12 lipca 2022 r., IV Ca 1270/17,
wydanego w sprawie z powództwa miasta stołecznego Warszawy
przeciwko E. B. i A. M.
o eksmisję,

1. Odrzuca skargę.

**2. Oddala wniosek powoda o zasądzenie zwrotu kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.). Równocześnie skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku posiada ściśle

określony cel - służąc uzyskaniu prejudykatu w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c., niezbędnego do dochodzenia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w odrębnym postępowaniu.

Zgodnie z 424⁵ § 1 k.p.c., skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Ze względu na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego i jego funkcję wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinny być przytoczone samodzielnie, niezależnie od innych, wobec czego skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych.

Przedstawiona skarga wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 12 lipca 2022 r. nie spełnia wymagań konstrukcyjnego przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. nie zawiera uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody przez wydanie zaskarżonego nią orzeczenia.

Celem dochowania wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. należy po pierwsze zamieścić w skardze oświadczenie, że skarżący doznał określonej szkody, i po drugie uwiarygodnić to oświadczenie przez powołanie i przedstawienie określonych dowodów i innych środków niebędących dowodami, ale wskazujących na prawdopodobieństwo wystąpienia szkody (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.). Oświadczenie o wystąpieniu szkody powinno określać rodzaj, zakres oraz rozmiar szkody, wskazywać czas jej wystąpienia i istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006 nr 1, poz. 16; z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141; z dnia

27 października 2005 r., V CNP 28/05 nie publ.; z dnia 5 marca 2015 r., I CNP 27/14, nie publ.; z dnia 10 grudnia 2015 r., IV CNP 37/15, nie publ.). Uwiarygodnienie wystąpienia szkody musi obejmować wskazanie konkretnych środków, w tym dowodów, innych niż objęty skargą wyrok, które świadczą o tym, że wystąpienie szkody jest prawdopodobne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2015 r., II CNP 151/15, nie publ.).

Wymagania tego nie spełnia samo oświadczenie skarżących że na skutek niezgodnego z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z 12 lipca 2022 r. miały one ponieść realną szkodę polegającą – na przymuszeniu ich do opuszczenia części z zajmowanego przez nie lokalu położonego przy ulicy [...] m. [...] w W., który pozwana E. B. zajmuje od ponad 30 lat.

Takie oświadczenie skarżących polegające na ich subiektywnym przekonaniu, że wyrządzono im szkodę nakazując im opuszczenie zajmowanego bez tytułu prawnego lokalu mieszkalnego nie stanowi w żadnym razie uprawdopodobnienia faktu, że wskutek wydania zaskarżonego wyroku została im wyrządzona szkoda i wobec tego nie może być potraktowane jako spełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Poza tym skarga skarżących nie spełnia również wymagania o którym mowa w art. 424⁵ §1 pkt 5 k.p.c., tj. wymagania wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W tym zakresie skarżące ograniczyły się bowiem do wykazania, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje im skarga kasacyjna, a nie odniosły się do kwestii, czy w sprawie przysługuje im lub przysługiwałaby skarga o wznowienie postępowania

Wskazane braki stanowią podstawę odrzucenia skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.). Uchybienia w zakresie koniecznych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie podlegają bowiem usunięciu na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego.

Z tych względów, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 w związku z art. 398²¹ oraz z art. 391 § 1 i z art. 424¹² k.p.c.

[SOP]

[as]